

Der staar i Tekstanmærkningerne, at en saadan Aarvog vil være til stor Hjælp for Politikere og Pressefolk, men naar den er til Hjælp for os, bør vi selv bekoste den; vi skal ikke sige til Skatteyderne: fordi vi har Brug for den, skal I betale den. Det er det Princip, jeg synes alt for meget bliver anvendt netop overfor mange af de frie Bevillinger, og paa disse vil vi i ikke ringe Grad have vor Opmærksomhed og vor Kritik rettet i det Haab, at den Følelse, som er meget stærk ude blandt Vælgerne, at mangfoldige af disse Bevillinger ikke blot er overflødige, men ganske urimelige, maa meddele sig i højere Grad til dette høje Tings Medlemmer, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg vil tro, at netop et Standpunkt som dette, at alle disse tilfældige, planløse, principløse Bevillinger, som vrimler ind overalt i vore Ministerier, større eller mindre, udgør, som det ærede Medlem Hr. Pitzner pegede paa, tilsammen en Byrde, der bør fjernes fra Skatteydernes Skuldre, vil give Genklang langt ud blandt Vælgerne.

Statsministeren (Madsen-Mygdal):

Jeg vil udtale min bedste Tak til Ordførerne for den Velvillie, hvormed de af mig under Statsministeriets Budget stillede Ændringsforslag er blevet modtaget. Der foreligger jo kun Uoverensstemmelse med Hensyn til den lille Bevilling, der gives til Rejseunderstøttelser til Journalister, og her er da Forholdet det, at Finansudvalget har delt sig, saa vidt jeg kan skønne, i tre Mindretal, hvoraf det ene giver Ministeriets Forslag Tilslutning; et andet Mindretal ønsker, at Finanslovens Bevilling skal blive staaende, og et tredje Mindretal foreslaar, at Beløbet helt skal udgaa. Jeg vil nu sige med Hensyn til det sidste Standpunkt, som er overordentlig konsekvent, naar det gennemføres for alle Rejseunderstøttelser, og hvorved man jo gaar meget radikalt til Værks, at det kan have noget meget tiltalende ved sig, men hvis der skulde være nogen Mening i at gennemføre det for Rejseunderstøttelsernes Vedkommende, mener jeg rigtignok, hvad jeg tror det ærede Medlem Hr. Rode ogsaa udtalte, at saa bør det gennemføres paa en hel Række andre Omraader. Derved vilde vi imidlertid ikke blot komme ind i en Diskussion af principiel Art, som i høj Grad vilde vanskeliggøre Gennemførelsen af de Beparelser, som er Hovedformaalet med Ændringsforslagene, men det forekommer mig ogsaa, at vi vilde fjerne os noget fra den Begrundelse, som ligger bag ved alle disse Ændringsforslag, nemlig at Kronens Værdi er øget og de

økonomiske Forhold ændrede, og det bør, saa vidt det er muligt, give sig Udtryk paa samtlige Bevillinger, hvilket dog ikke behøver at betyde, at Bevillingsmyndighederne, Rigsdag og Regering, fuldstændig skulde forandre deres Standpunkt med Hensyn til, hvorvidt der overhovedet skal gives nogle Bevillinger. Jeg vil derfor ikke sige, at det ikke er et Spørgsmaal, der fortjener Overvejelse, ihvorvel jeg tror, at de Understøttelser, der gives til Rejser baade herhjemme og i Udlandet, ikke er de daarligst anvendte Understøttelser, der gives paa Finansloven, men jeg maa dog fraraade, at man tager et saa principielt Spørgsmaal frem ved en saadan Omregulering af Beløbene som den, der jo er Hovedformaalet med de Ændringsforslag, her er stillet. Derfor skal jeg for mit Vedkommende udtale Haabet om, at det Mindretal, der slutter sig til Regeringens Forslag, maa vise sig at være et Flertal under Afstemningen her i Tinget.

Overfor det ærede Medlem Hr. Stauning, der refererede et Samraad som var ført i Finansudvalget angaaende Begrundelsen for Socialministeriets Nedlæggelse, som det hedder, skal jeg sige, at jeg meget beklager, at jeg ikke har været saa heldig under dette Samraad at give Begrundelsen paa en saadan Maade, at den er blevet forstået af alle, og jeg vil til det ærede Medlem ganske specielt sige, at naar han har faaet det ud af min Begrundelse, at de Ændringer, som det nuværende Ministerium har foretaget, kun er foretaget, fordi det, det forrige Ministerium havde foretaget, nu skulde laves om, saa har jeg udtrykt mig meget uklart, eller ogsaa har det ærede Medlem misforstået mig paa det grundigste, for jeg tør sige, at det har absolut ikke været den Bevæggrund, der har ledet Ministeriet — tværtimod! Det ærede Medlem vil ganske sikkert give mig Ret i, at hvis det havde været Ministeriets Hovedformaal, vilde der være sket en ganske anden Ændring. Da Ministeriet Stauning tiltraadte i Foraaret 1924, fandtes samtlige sociale Foranstaltninger samlede under eet Ministerium, nemlig det daværende Indenrigsministerium. Ministeriet Stauning ønskede, at de sociale Foranstaltninger skulde fordeles paa to Ministerier, nemlig Indenrigsministeriet og Socialministeriet, og hvis man vil spørge, hvilken Ordning den nuværende Ordning mest ligner, den, der fandtes under Ministeriet Neergaard, da det hele var samlet i eet Ministerium, eller den af Ministeriet Stauning indførte, hvorved det blev delt i to, maa jeg dog sige, at det forekommer mig, at i alt væsentligt er det den af Ministeriet